

# Egy csepp méz

„Az kik az testi gyönörösségeket kíván-  
és az ű lelköket éhhel hagyják meg-  
phalnia, ezek hasonlatosak az egy em-  
pbörhöz, ki mikoron futna az unikornis  
vad előtt, hogy útúle meg ne marattat-  
nék, egy nagy verömbe el-béesék...”  
(A verembe esett ember. Kazinczy-kódex)

Úzóbe vett az unikornis engem  
Erdőn-mezőn át kergetett szünetlen  
Dugóhuzó-csavarodásu nyársat  
Szegzett reám ha feldöf rá kiránthat  
Mint parafát palackjából e létnek  
Sötétség bora önti el a rétet  
Futtam előle hát lélekszakadva  
Halálom forrón fújtatott nyakamba  
Futtam előle rogyadozó térdel  
Már botladoztam s még mindig nem ért el  
Játszott velem ha torpantam lihegve  
Odébb szökött s a friss füvet legelte

Majd egy bökéssel új parancsot adva  
Lökött tovább iszonyba kárhozatba  
S a tarkómat perzselte már a vesztem  
Midőn sötétlő nagy verembe estem  
Bokrocška nőtt a szélin abba végül  
Beléakadtam s hittem a veszélytől  
Megmenekedtem ám a gyökerére  
Pillantva láttam egy fehér egérke  
S egy fekete rágcsálja váltogatva  
Míg vélem együtt végleg elszakadna  
Markoltam ágát megvetvén a lábam  
Két likban ám onnan kicsúszni láttam  
Négy mérges kígyót mardosásra készen  
S még rettentőbb lesett reám a mélyben  
A gödör fenekén egy rusnya sárkány  
Lángot lövellő száját nagyra tátván  
Azt várta csak hogy hullanék elébe  
Lennék a fürtelem kövér ebéde  
Reményem vesztve néztem a magosba  
A mennyet elrekesztő sűrű lombra  
S ím legfelül a bokor tetejéről  
Egy cseppnyi méz alápottyanni készült  
Egyetlenegy parányi csöpp de menten  
Minden szorongatásom elfeledtem  
Hogy fent halál alatt pedig pokol vár  
Hogy kígyók mérges nyála oltja oltár-  
Tüzét szivemnek hogy mily gyöngye szálon  
Függ életem az elrendelt halálon  
Hogy nappal éj bevégezvén a munka  
Nemlét-egérlikába visszabújna  
Hogy születésemtől tartó esésem  
Mind gyorsulóbb végső szakához értem  
Mindent feledtem és csak arra vágyom  
Hogy az a csepp amely a messzi ágon  
Csimpaszkodik elváljon tőle végre  
S hulljék kinyújtott nyelvemnek hegyére  
Nem kérek mást Uram csupán a jussom

Bár lelkem égő kárhozatra jusson  
Hadd ízleljem utolszor azt a mézet  
A múltó édes evilági létet  
Egy csöppbe pillanatba sűrűsödve  
Aztán taszíts a legmélyebb gödörbe

---

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)      [Következő oldal →](#)